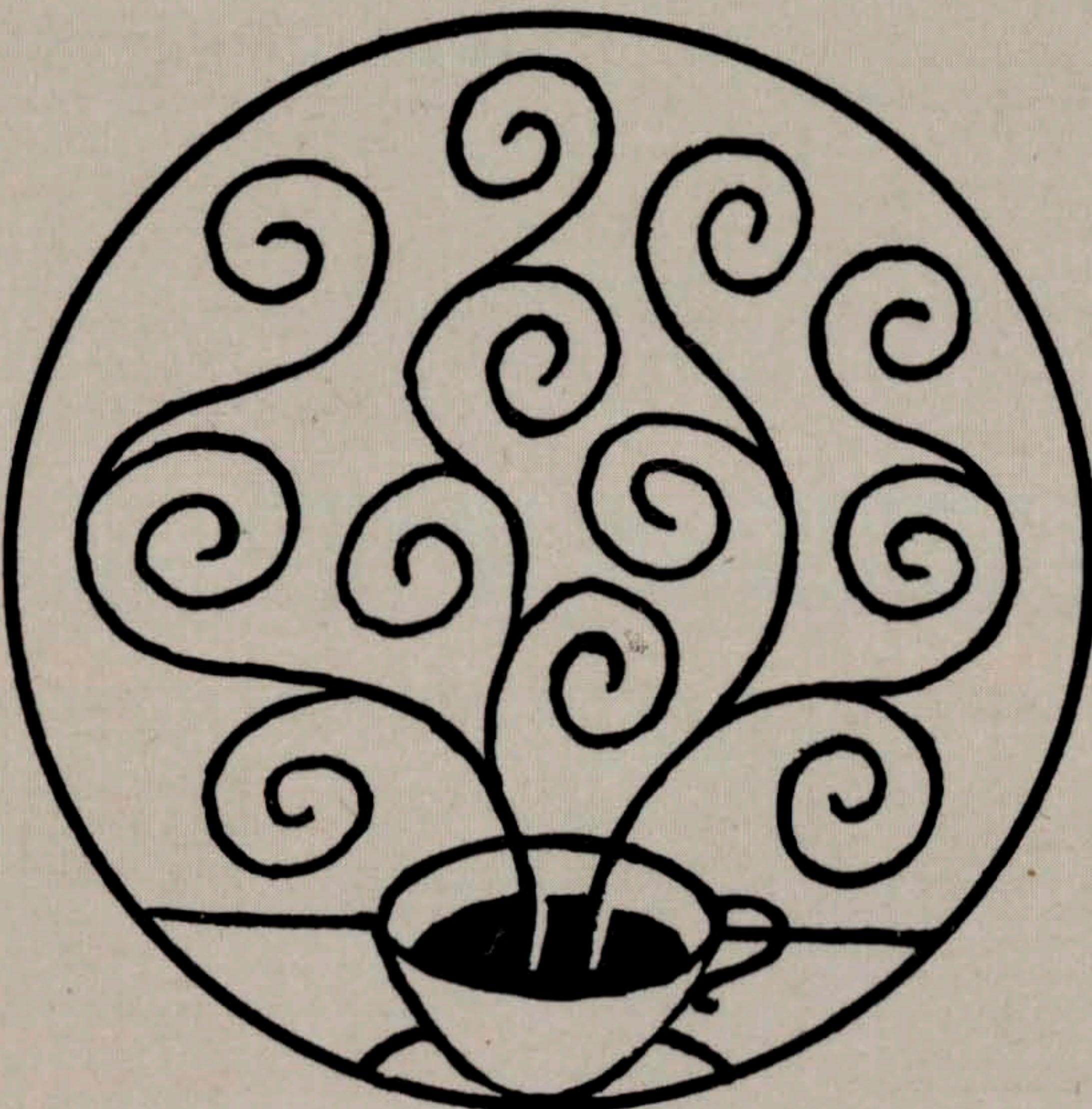

ЕММА АНДІЄВСЬКА

КАВАРНЯ

СУЧАСНІСТЬ 1983

ЕММА АНДІЄВСЬКА

КАВАРНЯ

ПОЕЗІЇ

СУЧАСНІСТЬ 1983

БІБЛІОТЕКА ПРОЛОГУ І СУЧАСНОСТИ Ч. 160

Оформлення, заставки і профіль авторки
Якова Гніздовського

Emma Andiyevska

CAFÉ
Poems

SUČASNIST — 1983

All rights reserved.

Copyright © 1983 by Sučasnist

Library of Congress Catalog Card Number: 83-50512

КАВАРНЯ

СВЯТО В БУДЕНЬ

Серед каварні, де самі причали,
Де молодість — добі — себе в офіру,
У слоїку тримає стратосферу
Юнак, що — ліктем — столика причілок.

Крізь крик — червоний снігопад при чолах
Заліплює свідомість, ніздрі, фари, —
Колонами пройшовся серцем форум, —
Й те, що пручалося, у призми занечулив,

Лиш ґуму світла тягне з брухту й бруду —
Жеброті на колінчасті обряди —
Й каварню пам'яті, де всесвіту Кербуд

В кавовій гущі запалив карбід, —
Щоб геть — чуми і присмерку гібриди, —
В самі причали, де — юрба — шербет.

КОНЯЧА СОНATA

За баром (мозок — кумачем —
Під барабани — нерозбірно) —
Галактики склика на збори, —
Аж стогне, — стрижений смичок, —

Загати витяга з машин, —
Ще мить — і цельофанну бурю
На організм живий оберне
І, — наче по воді — м'яча, —

У ціль... В повітрі біля кралі
Два юнаки працюють — кролем.
Дідок поодаль — в око — ліру

Примоцував під окуляри
(Дрібних галактик опікун)
І в крик: в брилі, що — клюмба з канн, —

Заходить до каварні кінь.

ДЕЩО ВИДОВЖЕНА КАВАРНЯ

На шиї зав'язавши контрабас,
Юнак — млинком — на публіку — перуни.
Поодаль трохи — з бігунів по ріні —
Із черева — по чайнику — на біс.

Росте трава із блюдця до небес,
Де двоє знемагають від поранень.
Крізь чашку кави — колія, перони
І хусточки заплаканих бабусь.

Крізь чашку кави — відчиняють браму —
Безротий вершник, що на краплі брому,
Вдивляючись в надтяті мозки пильно,

В повітрі садить нескінченну пальму, —
Щоб крізь душі надсадну каламуть
Чвалати в світло, де його й нема.

ЛІРИЧНА КАВАРНЯ

Серед каварні іхневмон
До серця визначає віддаль.
Із кухлика ллє довгу воду,
Щоб мозок — вузликами змін.

В повітрі коропи. Оман
Понтони — всі під знаком зведень.
В кутку юнак — на куби — вади,
Що ними світ, — і вже — дольмен.

Горнятко з кавою — арена.
З душі — на стіл — кому — варани,
Кому — качата — чи — паслін, —
І — іхневмон за тим, що кашля...
Каварня — переправа й кишло,
Де імператорських очікують послань.

КАВАРНЯ-РЕСТОРАН НА ЛЮДНОМУ МІСЦІ

Каварня — в кожного свій клан
І кожен — у трубу — майбутнє.
Зубки вогню, як дим обітниць,
Де суходіл заплив за скло.

Півмісяця на мак стовкли,
Аби душа — книшем суботнім.
На спині — башти целібату, —
Підошвами — терасу — клен...

Хто — чай, хто — каву, дехто — сік.
Каварня — голови з підсак,
Бо літа слімаки — в судинах...

Мальками тіло й зір судомить, —
Лишє з буфету — весь в льоду
З тарелі крізь драглів гладінь

Присутніх — короп розгляда.

ПОВЕРХОВЕ ВРАЖЕННЯ

На лапках курячих Меркурій
Сопливу обніма богиню.
Свіжонавернений поганин,
Чекаючи із бару — корму,

З обуренням — обори карму,
Що кожному — грибком — по генах.
Крізь діри — в надсвіті погоня —
В повітрі — спалахи сокирні.

Юнак, що нігтем склянку шкряба
(Із ліктів — світло, як мікроби),
То гасне, то, як лезо, зблісне

Крізь коло мудреців і блазнів,
Що світ — окропом — від блошиць
Доби, щоб — заки все — в нішо,

Каварню — ягодами — щечь.

НЕЗНАЧНЕ ПЕРЕМІЩЕННЯ

Содом, Гоморра, Вавилон.
Нутро від ляскотіння сліпне.
У серці плач землі, як лопатъ:
Содом, Гоморра, Вавилон.

Обличчя — мов цеглини з линв,
Із лисин — парасольки кропу,
Та з серця кров у каву крапле:
Содом, Гоморра, Вавилон.

Вже й дим із мозків повалив —
Вали з мурен і камбали, —
Щоб — підступом, — самі загати. —

Здавалося, і дух загидять.
Та в шлунку пролягла рівнина
Зі світла, де — самі порони.

КАВАРНЯ БЕЗ ВІКОН

Крізь дим-сироватку, де юна пері
На простиралах із води — ескізи,
Два приятелі, — без облич — від сказу, —
Щослово — міхами орган, з рур — гніву спори, —

В дорозі (аввілонські вежі з пір'я)
До бару, — й столики гримлять, як кузні.
В ряснім кутку, де баранці і кози,
Із бляхи жлукто — звукову опару,

Аж вихиласом — по каварні — хобот.
Втомившися лічити людські хиби,
Дрібниць філософ, зовні — мудрий дурень,
Видмухує із пальця — помідори
Й — ногою — Аарат, щоб геть — стрімке
Й серед каварні — сісти до струмка.

ДЕЩО ПОШИРЕНА КАВАРНЯ

Ліванський кедр і толокá.
Пророк, — у нього шлунок — око, —
Замість драглів єсть залізяку.
Накресливши в повітрі кут,

Світи вирощує аскет,
На грудях — в торочках — фіранка.
По стелі, здутій, як фурункул,
Із Йоною — в потойбік — кит.

Ліванський кедр і толокá.
Красуня верхи на бику
У присмерку — зубну реклами.

Ліванський кедр і толокá,
Та повз голів прозорі клунки
Сопілка — цівочку — в незриме.

СОЛЬНІ ВИСТУПИ

Зі скрипки, — довгий глечик із конини, —
Сочиться кров крізь бульки хихотіння.

Музики фрак — зі скалок і хітину, —
«Й хітинові вугрі — у виконанні», —

Підтверджує козарка, та, що нюні
При каві розпустила, й від хитання
Каварня — на трикутники фотонні. —
Де мармур звуку спилило в канони

Органних порожнин — сама патина, —
Пала скрипаль. Над ним, як знак питання,
Залізне воло — контрабас, — скрипаль в лабетах, —

Ще мить тому він ладен був любити
Весь світ, та з-під більярда, де — киї, —
Вже за горлянку — присмерку койот.

УСКЛАДНЕННЯ ЗІ СВІТЛОМ

У фраку, з зябрами, нотар
Біля басейну чистить риб,
Де ясновидця із нероб
Три люстри одягнув на торс

І прославляє марноту.
Ще інший жевжик — на ура —
Півсвіту відмахнув на зруб,
Щоб тіло й душу — на ґноти —

У надсвіти, в ясне майбутнє.
Гетери в крик: коржем прибитий
Гітар пророк — безодню з бодні

Буття, що набряками буднів,
Щоб чули: морок мозок ссе.
Та помилилися: нотар

Усесвіт — в серця вогку сіть
І — в бабках запустив мотор.

СПОДІВАННЯ

В каньйонах вигуку, де щойно плавав труп,
Висновується з цвяхів й довгих лійок — тога.
Крізь диму пухирці — вечірній нерест туги.
Завинувшись в блакитні м'язи, мізантроп

Промацує ногою в потойбіччя трап,
Бож скреснув лід, й каварня, як вагони паротяга.
Боржомний хвіст запхавши в порцеляну — сукня — тигель,
Русалка з тімени — вахляр — кавунний трип —

I — в незнайомого — з слюди і сліз — торпеда
Й — на друзки юнака, що досі мав терпіти,
Намарно відгортаючи вужів зі скронь,
Аби на власний серця глипнути екран,
Де парканами — щільним колом — від біди
З печер нутра — на світ — очищення бадан.

КАВАРНЯ-РЕСТОРАН НА МОРСЬКОМУ БЕРЕЗІ

Далась взнаки, як перемога Пірра,
Не кави чашка, а — стихійне лиxo.
За столиком хихоче веселуха
У колі юнаків, всі — в діжці порох.

В неоновім кутку одностатеву пару
(На грудях — обереги й з дроту — лахи)
Жере живцем, аж чавкіт, в перснях льоха.
Заякоривши лікті в сіль і перець,

Жокей — макрелю, — поруч гість — печеню.
Під фікусом — з пустель — на відпочинок —
З очима підмальованими шейх

Частує нереїд. Та раптом з ший
На всю каварню — грозові опали, —
Щоб з-під руїн, уже з нових опилень

На лялечку осляння — душа.

КАВАРНЯ З ТОНКИМИ ПЕРЕГОРОДКАМИ

Нових світів акумулятор
Поволі цідиться в — калачик.
Блакиті проливне колюччя
(Не встигли світла обмолоти

На крильця, що — на дні молитви)
Довкілля на ґнати калічить, —
Зірвало шкіру — й — на кілочок, —
Нутро — биком, що — на мулету.

Баланс всесвітнього активу,
Де вічності гуде октава:
Шляхи утрат, шляхи розлучень —
Свідомість, як найтяжчий злочин,
А там, де зорі сипав сприт,
Крізь серце — потойбіччя спрут.

КАВАРНЯ НАД ОЗЕРОМ

В повітрі домовин потік
Крізь музики потужний силос.
Той — в три руки — кільчасте сольо —
Музичну черепицю в такт

Джерельний вибива п'ястук,
Щоб іншим — із медуз оселю,
Де — в ланцюгах — синкоп васалі —
Ритмічне сито. — Молоток

Одягнений у голосівку,
Каварню — на сургуч масовки.
Звук — вигнуте гаком трюмо

Над кожним ковпачок трима —
Щораз нову зі світла плівку.
І тільки там, де двоє в плавках,
Кістяк мелодії стримить.

КАВАРНЯ З УХИЛОМ У МЕТАФІЗИКУ

Тому — гадюка звисла із пістоля,
Той — м'язи навстіж, щоб — кришталю суччя.
Той — у мереживах, обличча — псяче, —
Він — головою вниз іде по стелі, —

Бож невагомість — пагони пустила,
Аж — віддихом — наперстки — від насичень.
Повітря — в лапках гусачих. Той сочить
Підтоптаних, що у кутку постали, —

Один — на милицях — драглистий лембик,
А другий — в крокусах, що — диму клюмби.
Вусань із юнкою (стілець — за лазню)

За — гімнастичні вправи — у білизні,
Й ті четверо, — як ластівки — на дріт,
Де бару обертається квадрат, —

Ще зважують: а що, як зло — добро?

КАВАРНЯ, КОЛИ ЗАЙЧИКІВ ЦИКЛОПИ...

По колу, де бандюги і сараки
Виделкою — до кави — крихти хмар,
Той — на стільці — воскрес, а той — помер,
Ще інший, — за безсмертя запоруку

(У нього в тістечку течуть сибірські ріки)
Горнятко кави і — ані мур-мур,
Бо кожен — в бульбащі сидить, хоч землемір
Нутра (він радше схожий на сороку)

Вже декого — із течії — за барки...
Уся каварня, мов м'яка пробірка,
Що — вусиками — цифербллят вечірній.

А те, що вчора виглядало чорним,
Світає в закутку і вже — очима кліпа, —
Від мороку — самі кавунні клепки, —

Каварня, коли зайчиків циклопи ...

ЮНАКИ З ФАРБОВАНИМИ ЧУБАМИ І

Не око бурі — водяний бурнус —
Жовтки в свічках і — мацачками йоду.
У ополонику — в білку — наяду
Поніс поміж стільцями альбінос

Й — на бік у грудях корабельну счасть.
І там, де юнка білим світом нудить,
Гайднуло дно, що й продихнути ніде —
Самі молюски. Розтруб сну в рясне

Каварню, що і зір — ластами туї,
Аби відчули: так нутро світає —
Заліплено аорти і роти, —

І вже не крик з сусідньої підземки
Чи з кладовища, що колись під замком, —
А проливний осяння ритон.

ЮНАКИ З ФАРБОВАНИМИ ЧУБАМИ II

Замість чубів — кілків блакитний молочай,
Сорочка з черепів (із крему й цвяхів виряд), —
Молочногубий — поруч з юнкою — розвора
Одягся в меч (травички кущик на плечі), —

І — з ліктів місяці дзюрчать, — ланцюг з очей —
Оазу кочову, де б сам — суддя і уряд...
Угору мури скла із чашки, що узваром
Доби, що ловить душі на новий гачок. —

Зелені ятірці з усесвіту висильні
У мозку — плинні вежі — й підтюпцем васальним,
Та марно на стільці марчіє неба дар.

Каварня — колесо, — зі спиць — сургуч з веселок:
В повітрі поховали з почтом молоду, —
Аби серцями всі серветки притрусило

І — просвіт там, де небуття вже пащеками з дір.

КАВАРНЯ

Попух на вухо, плинним сонцем — кепі,
Цей соломиною — світи колотить.
Сусіда — поруч, — серце в евкаліптах,
Заліг в інакшість, як в лункі окопи,

І дме хребти і двері із окапин:
Хай Суд Страшний на чашку кави прийде. —
За лядою в виделці-кріслі пройда —
Із купелі — усіх дідків — на купу
(Наїда, — в сукню одяглась, як в шкалик!). —
Каварня — приступці прозрінь і школа,
Де заїдають тістечком журбу.

Під ліктем — хвилі — цельофанний бар —
Галактика із кульками кульбаб,
Де кожному — оновлення у борг ...

Завинена у галас, як в губу,
Летить каварня в вічність, наче біб.

ПЕРЕКУР

Каварня — пуп буття. Єдиний видих, —
І в юнки — без кінця — коріння з рота.
Сплива обличчя, довге, як наритник,
Із бильця поруч, де, — на показ — вади, —

Два підлітки кобилу з тями зводять,
Що єсть кружала кремові отрути
Під висвисти сопілки з очерету.
Крізь дим, потік амебно-білих вудлищ
(Безпростірність напоїв і наїдків), —
В горнятку — євнух — ложкою — наяду, —
З-під бульбашок — то око, то стегно, —

Не бачачи: поверх голів погнав
Хлопчисько, голий, верхи на хорту,
Щоб із кута, ламаючи хребти,

На всю каварню дерево життя.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ІСНУВАННЯ

Відмежувавшись від нездар,
В каварні — присмерку склодуви —
На блюдечку — світобудову.
За баром (центрифуга з дір)

На саламандрі — трубадур, —
Навколо нього босі вдови
Сидять на надувних удавах.
Він — шкірку з музики обдер —

Хай з оббілованого звіра
Нову поживу в вусі зварять, —
Й там, де музичним лавром пахне, —

Вдивляються, аж шиї пухнуть
(У серці — в піхвах — лепеха),
Чи — баром — небуття — в обхід.

ЧАШКА КАВИ

Розквітла вибухівкою каварня.
На шиї зав'язавши мертву рись,
Сидять красуні різних душ і рас
За роздоріжжям столиків. Поверне

Плянета ще у напрям вірний,
А чи до біса і, як брак, — на злам?
Та покищо на таці носять зло,
І наливає в склянки кельнер-ворон

Розніженим повіям і розворам.
Смакують каву. Дехто і гашиш,
Щоб — підскоком — через життєві вирви,

Ще заки всі каварні — пітьми варвар,
Що викує усім єдину долю...
Ta заки... Тістечком напхавши тіло

В кавовій гущі потопа душа.

СТВЕРДЖЕННЯ ЖИТТЯ

Будинки, мов сулії. Смолоскип
Пожбурено у присмерку рови.
Коровою підземка з труб реве,
Де, дійсности оголюючи скальп,

У душу морок заганя тріску.
В кафе патрошать півня. Тріск, ривок, —
І — з кашалотних пащек покривал
Висновується немовля тряске —

У шапокляку, а від пупа — мушля, —
Веде на мотузку пірчасту мишу
Із муфтою, в трико і на підборах...

Під вигуки обурень дівогусок —
Медичний розтин трупа на шинквасі. —
Пливе кафе, й крізь дим, як поплавець,
Бараняча світає голова.

ПЕРЕТАСУВАННЯ СИЛ

Не павич мороку, каварні Газдрубал,
Травичка на губі, — за столиком — поради.
В повітрі-кишці — криголам — скляні споруди.
Що немощі, що небуття, що розпач, біль,

Коли Харон з човном до послуг за обол?
Не та доба? Натомість те поріддя,
Що — з корабля на баль, — в щораз нові народи...
З горлянок пітьми — молоко. В оздобах булл

Рослинних, де горох із магнію — колони,
Русалка пронесла акваріюм в колінах
І — в гамівну сорочку світ, що і не писне,

Лишє крізь персні — кінські ніздри — поту пасма
За сонцем, видовженим в безвість, як тапчан,
Де — з тістечком в руці, залишений на посміх,

Сумні агати серця пролива топчій.

РАНКОВА КАВАРНЯ

Не з склянки, — з місяця — серед каварні чай
(На грудях — озеро вузлом) гаркуша.

Його сусіда — в перлямутрі кишок —
Видибує з-під намулу ночей,

Де ще пожежі крику і плачу,
В руці ручай (що був на ніч — у кошик,
А він посіявся в свічках, як кашель,
Коли каварню — ранку сурмачі,

Що день, — як конфітуру із морошки).

Біля шинквасу довгі дві мурашки, —
На шиї — замість ковніра — підкова —

Вдивляються у гущу, що з-під кави:
Чи там вигулькує з-під долі перевесел
Майбутнє, що — до вітру, — як гульвіса.

ЗРАДА

Цей — праведник, у нього в серці — крен —
Гадюки з рота, з вуха, із очей, —
Світлорозпилювач на мить зачах
У грудях, й плоті затуманив крій —

Й за борт — душа, — де іншим — духа крант.
Той, телефонне приклада яйце
До селезінки — і — з каварні — цирк, —
А сам — в сузір'їв кетову і кру...

В повітрі ґулю рихлий крик намуляв
І в парасольку люті закацюб:
Клопочеться при касі білий цап,

Бож дутеля в кутку шерепа з'їла,
Позбувшися ваги, валізи й тіла,
Що сизим каганцем вгорі розтало,

Аби усю каварню — в крові сціп.

КАВАРНЯ ВЕСНЯНОЇ ДНИНИ

Крізь звуку покшину — у грудях — кратер,
Щоб до ноги і світловий баляст.

З дзеркальну шафу народився лист
Із ока вихорців, що простір крутять,

Каварню обернувши на стокротку.
І над усім, що тільки но було
(Бальони болю — мозок, як валун) —
Нові часи, нові серця, декрети,

Бож кredo дня — до дна й душі оазу, —
Щоб із аорт не візій ваговози,
А втоптане підошвами підсоння,

Де замість сонця — конус чи квадрат.
Та з хідника — бар'єр зі скла і синьки —
На мить каварню краєвид розсунув

Й Венеру, що народжена в відрі.

ЗУСТРІЧ, ДЕЩО ВИДОВЖЕНА В ЧАСІ

Мішечки духа — за безпеки пас.
Серед каварні — череп навпіл — музя,
В сорочці із неонового хмизу,
Мізинцем в груди — й розпочався спуск

Колодязний, де триголовий пес
(На мить мармизи затопили мозок) —
Хиткі подоби, наче віхті з мазі, —
І плюскті хвиль, як пташеняти писк,

З нагадуванням: «що й кому ти?» —
Долоні вгору, наче дві комети, —
Із юнкою за столиком юнак

Проріджує повітря від в'юнів,
Щоб, заки людство — атомний погром,
Від свіtotворення — блаженства грам.

КАВАРНЯ З ПРОХИЛЕНОЮ СТІНОЮ

Легенями луни — струмок зі стін
Й — крізь стулки мозку і душі — навиліт.
Серед каварні туркусовий велет
У наголінниках з блакиті на посту

На вході до пустелі, що вся — сторч
Між столиків, де гребінь перевалу...
Із шийки пляшки, отвір близніх вулиць,
Іде сновида, дотори вуста,

І кожну хмару запевняє ридма,
Що він — нікого і ніколи — зроду,
Бож там, де й світло мороком напхали,

Він — каганець крізь кволе і похиле...
Так під гобої лиха і ганьби
Чекає людство на нову добу.

КАВАРНЯ, ТАВЕРНА, КАВАРНЯ

Оаза духа й плоті — від посух, —
Для декого — й рожен, — щоб пріти.
Цірцея, у руці рожевий прутик,
За столиками красенів пасе.

Горгону начепивши на пасок,
З сокирою у грудях — юний претор
Крізь око скриньки — м'яч, який напроти
На смолоскипи — торс дідка посік. —

Крізь скриньку — Суд Страшний: дідок в нужді —
Нема землі, повітря, як наждак,
Летять світи із потойбічних пращ —

Повз сучечок з обличчям ніжним груші,
Що пропонують у ковчег — за гроші, —
І всю каварню — на чарупки прощ,

Де з душ і тіл всевиддя присок пре.

КАВАРНЯ З УХИЛОМ У ДАВНИНУ

Каварня штопором в віраж —
Й думки — на світлову колодку.
В повітрі вихлюпнувши латку,
Молюсками — вітрило з реж.

На піvnі, вицідженім з рож,
Центуріон зорю за литку, —
Аж завалили літа путку...
Каварню хоч на кусні ріж

Й крізь перевтілення недовге —
В сущільне сяйво, як в недугу...
Каварня — всесвіту пильник, —

Не кави склянка, а пальне, —
Хрящів кришталь мажором жорна, —
І знов — худі корови — жирних.

КАВАРНЯ З ТЕРАСОЮ

Каварня — човен з папороті й дім,
Де розуму — на рівні бруку — стеля.
Не столики, а із води атоли.
Земну зібгавши кулю на ходу,

Пройшло до бару немовля худе
І осідало носорога тулуб
Весь — з бульбашок й неонових проталин, —
Нехай блакиті розсувний майдан

Уздовж тераси — з пуповини — соки,
Що в кадовбі — по кубику — й осику —
На вольтову дугу, а в склянці — грози.

І вже каварня в інший вимір грузне,
Й, поволі уповільнюючи біг,
В серцях — намети — кочова доба.

МОРСЬКА ТЕРАСА

Мов сіті, бабку витягнувши з дельт
Повітря й — замість булочки — на тацю, —
Хай поруч море мокрим носом тиця
У літку, щоб — ні лиха, ні недоль.

Крізь седименти мозку — суходіл,
Що заховавсь за бризки у потоці
Під зябра скелі, — пуп — в гранітній течі. —
В блакиті — хруст: пацьорами мигдаль

Із високості — на брилі і блюзки.
Єдиний вдих — і блискавка так близько,
Аж лійками нутро, чуття і очі. —

Струс: ранок був, а це — ні день, ні вечір,
Бож замість тла — самі канали лун. —
Світобудови розваливши плян,
По-людському — слова белькоче плин.

ВИРІШЕННЯ СВІТОВИХ ПРОБЛЕМ

З емалі шалики й пацьори — навсебіч.
На ніжках козячих — ласкавий легінь,
За ним ягня у джинсах, — мозок — лігво
Гієн, в легенях — прапорці — юрба.

Не чай з вершками, розливну трубу
Ковтають, — світ бо збився в недолуге —
Як rozум — тістечком, то й тістечку — облога! —
Ледь-ледь з-під вимени — теля слабе, —

У скельцях Прометей, — молочні брили
Вергає, щоб від пітьми — забороло,
Хоча його по лікті затопило —

Й пливуть крізь тіло — ясени й тополі,
А там, де на стіні — дереворит,
Присутніх зі стільців висьорбує Левіятана рот.

ПІЗНЯ КАВАРНЯ

За столиком, де ночі фумаролі
Й печінка часу — на ланцюг прикута,
Злодюжок двоє — пальцями — миkitять:
Один — на дошку стесаний дурило,

А другий, — камізелька з простирадла, —
Він світла агрус чавить — на макети. —
Крізь голови обом — теля окате.
Той — хвилю — на золоченій тарелі,

Дарма, що — боком — нефортунна чутка.
В повітрі, конопатім від чечітки,
В обіймах двоє, — їх — навіки — спазми,

Бо кельнер, що — серветкою — запізно,
Аж речі, що осмеркли, біль пройма.
Каварня, де сновиди — по прямій.

НЕТЕРПІННЯ

Світ — нахильцем: у оці стежка
Чавунність часу — автогеном.
За баром гладіатор гине.
Сірчаний розчин слух батожить,

Де — хто — гуртом, хто — самотужки
(Крізь мозки прочвалали гуни) —
По краплі — пітьму із ковганок.
Атлет в кутку зідхає тяжко, —

З горлянки — каченяти пух.
Ще в іншого — медузи — з пахв —
На нього з чашки морок глянув

І обернув назавжди — в глину,
Хоч там, де молодик зімлів,
Серед каварні крізь імлу

По бульбашці — нова земля.

ДІОСКУРИ

В фарватер звуку, де молочний мопот
Пелюстку виклепав, щоб — всесвіту діру,
Хтось видмухнув, як стелю, мандарин, —
Й за столиками вщент серця розмило,

(Каварню — жужмом — на чебрець і мальви), —
В горлянці краєвид застряг й дере. —
Два близнюки в ґнотах — шинквас — до ран,
У кожного в крові гуде омела,

Повільне мливо прірви, — їм прогрес
Крізь м'ясо душу до кісток прогриз
І шкірить зуби — з бляхи й рур мустанг.

Та збоку степ, як стовп скляний росте,
Щоб, заки ще розсадники комет
На білі плями в мозку — динаміт,

По чашках кави — до людей — мости.

НАСЛІДКИ СОНЯШНОЇ ДНИНИ

В повітрі клявіші розлиті й там,
Де сонце — з розпирки — самі пацьори — й стогне,
Калюжі сміху — маяки — як стигми,
Калюжі поглядів — по землетрусу — тим,

Кого хамелеони — від утом
І немощів — у лійку пекла тягнуть. —
Без тулупа й голів — істоти-стегна
Дають розгін каварні — тон і темп,

Лиш там, де в мозку моріжок забули,
Надзвукове покільчилось зубило
Й — каварню напхом, кам'яний сувій, —

В овал оперення, де всі замки — сова, —
Щоб раз — й назавжди — людство — від покут. —
Над столиком літа легеня-скат.

ВЕЧІРНЯ КАВАРНЯ З ОЗНАКАМИ АЛЬТАНКИ

Де верхи — на млинцях із піни — панна
Потята в усмішку на кубометри,
Не плямпи, а м'які із воску мітри
Вглиб кукурудзу сиплють без упину,

Щоб там, де морок — світлу — перепони,
Зйшли живого світла довгі мутри
Із потойбіччя ще хвилястих матриць —
Й каварні дух, як викопний опеньок,

Що — ніжкою — на перли в склянці станув,
Щоб — безпритульних серцем — на гостину,
Аби на мить — із наброду — родину —

Й — по горло замурованим в ридання, —
Вже не питуючи, ні — пощо, ні — звідкіль, —
Крізь плоть — троянду протягти витку.

ЗА КАРАСІВ У ГОЛОВАХ

З клітини — по обвалих — із крутизн —
Через каварню — серця й мозку — траси.

Для декого — каварня — землетрусом.

В проході двоє: юнка крутить таз, —

Із ніжок курячих і ший — картуз —

На півчола, — й аж падає від стресу.

Її напарник — весь в сталевих тросах, —

Сусідові, що — тезу — з антitez, —

Магнетне поле з папірців яскравих

І — навпростець — по баобабах крові,

Що — ходором каварню — косо й криво, —

Надійний лік від хирі і корост, —

Щоб там, де світ вже блісі підкоривсь,

Скидався ще у головах карась.

РІЗНІ АСПЕКТИ КАВАРНІ, ПОВ'ЯЗАНІ ЗІ ЗМІНОЮ ПОГОДИ

З веранди — крізь дощу скляний овес,
Що вилущився з світлоносних лусок, —
Заплетений косою в стовп із ласок —
Ногою — промінь — й оприсутнів вісь

Буття, що — навпростець через шинквас
По столиках — туди, де красень лисий
В повітрі виссав білий окіст лося, —
І вже не стіни, а китовий вус, —

Бо, шлунком підмітаючи підлогу,
Нутром і зором рушила відлига,
Щоб — іншим боком — існування дишель...

Вже чулося — назавжди — тіло й душу,
Де нагло — крізь свідомості дірки —
Проточні зернятка зорі — деркач.

ВАЗА В КАВАРНІ
(HOMMAGE À CHIRICO)

Втомившися в очеретину дути,
Сатир — набік — попиву — й сплигнув з вази.
Струмок бо кожному у серці визрів
Й по слуху камінцях — в суцільний дотик

Оновлення, аж ніде віддих діти.
На шиї доля попустила вузол, —
Сулії часу катафальком возить
В провалля душ, де хоботами — дати,

Що марність — осягів, поразок і наснаг, —
Червоні хоботи, що вилягли на сніг,
Закинувши на мертвий обрій ноги —
В уламки сонця, скам'янілий ніготь, —
Червоні хоботи-дороговкази. Шлях —
І вази дно, де хоботи пройшли.

ЯНГОЛ-ДАРМОЇД У КАВАРНІ

До половини — слон, угору далі — кріт,
На боці присмоктки, на шиї — крильця мухи.
Ковші із бабок ширять із-під ребер міхи.
Тваринам — парія, рослин аристократ, —

Аби всю зелень вивести з тривалих скрут
Й споруди — в рух, щоб — стегнами комахи,
За столик сів, й повітря кут — суцільним мохом.
Бож заки в пияках і в бульбашках — декрет

Новий — в колодочки — й — в одну горлянку — спільно,
В каварні — скриньку з журавцем — в летуючу спальню,
Щоб заки зорі потечуть — в новий початок,

В пелюстці — ноги — й — горілиць — перепочити,
Аби за мить, коли й в природі — перекур,
Крізь мозок — двері навстіж — тьмі наперекір.

ПРОХІД З КАВАРНІ НА ВУЛИЦЮ

З румовищ музики, що юнака — в неволю
(Крізь вухо ложка понесла заразу),
Бадилля розуму — жовтки — на півдорозі,
Де коркотяги п'ятьми щойно вили

(В повітря — скелю в грудях), — душ обвали:
Той, що сусідові горлянку різав,
Обійми розкрива — навіки друзі.
А той, що ніжно пестив Вельзевула
(Наддовгий звук лишив самі руїни),
Спокутуючи первісний недолік,
В ганчірці — місяць — з-під поли — в райони,
Де б неприкаяним — осяння наділи,
Що тільки но, при свідках — відкоша, —
Бож там, де звук на мозках окошивсь,
Із муру — на все серце — артишок.

НЕПЕРЕДБАЧЕНІ НАСЛІДКИ ДИСКУСІЇ

У закутку, де спалахів голпліти,
Що літо бабине — на самородки,
Зацебеніли недомовлень грядки —
Палющий плющ на мить нутро обплутав

(За серце, що у присмерку — розплата),
І вже юнак, що усміхався рідко,
Магнетне поле єсть, неначе редьку,
В повітрі дупла ширячи, аж плоті

Річки поволі жовкнуть від старання
(Каварня — повна порухів сторонніх). —
Юнак за вітром розпуска живіт, —

Щоб — час урятувати від старіння
І дійсність — із-під шкірок — за живе...
Напружився — і вічність розжуував.

ПОСИЛЕНА КОМУНІКАЦІЯ

Із ока в око, де серпистий дуб
З монади світла вилущився (ремінь,
Який валками — зриме крізь незриме)
Й серед каварні між м'яких оздоб

Льодовики лишив на кілька діб,
Щоб крильця бабок — замість чаю з ромом —
І кожному в свідомість — панораму
В усесвіти клітин, — кінці віддав, —

Й за столиком сидять самі піжами, —
Від декого — маленька купка жому
Унаслідок всесвітнього тертя...

Буфет каварні, де плянет торти
За склом — по жолобках — на пухлій шині
Пересуваються, бож небуття в пошані, —

Із ока в око — дерево в цвіту.

ПОЯВА ГЕРАКЛА У ВІСЛЮКОВІЙ ШКУРІ

На дріжджах мороку, що під ногами мека, —
З плеча звиса віслюк, — він до кафе — на гулі.
За ним рої прозорих дисків — віддих — гелій. —
Розвору поруч — приятель за бляху смика,

Хоча в самого з піднебіння слині маки,
А серце — немовля, що репетує, голе, —
Ану ж до тартару каварню геть загилить, —
Йому ж бо цербер не в кунах, — на вічні муки. —

З плеча — не лев — віслюк, хто зна, яку він працю, —
З колони висмикнє ріку й не неї обітреться
Чи, кинувши серед каварні віслюковий виряд,

До них на світлових частотах заговорить
І, розкидаючи стільці і крокви на боки,
Пернєйську гідру — за стокротковий букет.

ПРОМІНЬ СЕРЕД КАВАРНІ

Уявну перекрочивши межу,
Де віддалі на сочевицю струхли,
Крізь склянку попливла неону стріха,
Бож каганець у грудях затужив

За променем, калюжі протеже,
Що всі кружала погубив від страху
На переходах, де лише потроху —
Свідомість, як на ланцюгу — хижак,
Де зриме — на одну суцільну пастку...
В думках — не щільники — лускою пустка, —
І вже спинити небуття не сила...

Та промінь, проламавши антресолі
Світів проміжних — вихору насельник, —
Не тільки — царства, які щойно мав, —
А й з пазухи — в каварні — зграю мев.

ПЕРЕДОБІДНЯ КАВАРНЯ

Зайшов і — хмародери із-під стіл, —
І вже горнятко кави вершить долю.

Той — в зайчиках, — в легенях — неба дуло
(Повітря — льону проливний верстат), —

Той (красень) шкіру скинувши за вступ,
Нурцем — у серця крижані наділи. —
Той — наковтавсь вогню і трохи далі
З очей, як мокрі рушники, — між кухлі — степ, —

Для нього ранок — досі глупа ніч. —
Ще в іншого — на мотузку — щеня
Вигавкує з-під блюдечка кристали

І на веселку обертає столик,
Щоб крізь аорту — всесвіту ланцюг,
Обличчя, що пісками, — на клинці.

БІОЛОГІЧНА КАВАРНЯ З АНТИЧНИМИ РЕМІНІСЦЕНЦІЯМИ

Серед каварні (торс з тарілок) киця
(Віск зачіски — поліплений в багнети), —
У неї в серці запалився ґнотик, —
Й самі дашки — із фіялкових коців.

Юнак смерчем підпер повітря куце,
Ще інший, — щоб осляння сягнути, —
Із йоносфери бару, як з-під гніту,
Витискує колону — із акацій,

Щоб, не зважаючи на зливу чи спекоту,
Для кожного — розраду чи — спокуту
(О кут відхилення, де всі нараз торочать)...

Каварня — свердловина крізь сторіччя,
Де на очах — для — без імен — приблуд
В кутку — галактика — дає приплід.

КАВАРНЯ В ПРИСМЕРКУ

Каварня, де — кінці накупу, —
Дві ляльки й костомаха-злодій
(О піротехніки рулади!), —
На мить злютована екіпа

(По вуха в звукових окопах)
Єдиним горлом — лялька-ледар,
Єдиним зором — злодій-лідер
І та — Європа — на окапі

(У мозку лялечки отруйні) —
Крізь часу камери потрійні.
Нє кава — стежка в осокори, —

Всі троє — в проливних сокирах.
Та обертається стілець
І троє, що нірвану курятъ...

А поруч — булочки з пекарні. —
Каварня в присмерку столиць.

КАВАРНЯ НА СХІД СОНЦЯ

Не днина — з голосівок казанище,
Де столики й стільці — рожевим кряжем.
В цих двох — ще ліжко позіхає скрушно.
Дідок за баром — в кухлику вино ще, —

Як ковзаняр, що — навпростець — минуше, —
З минулого у жмені — кілька кришок.
Ще інший — краєвиди з кави креше,
Пояснюючи за шинквасом, — нащо —

Два острови у юнки із-під ребер,
Що одягла на себе з риби — робу,
Яка їй дещо — затяжка і — вощіп.

Сусід у відповідь у небо свище,
Де від світил — самі лише денця й пні,
Й каварню іншим світлом, як вапном.

ЗАКОХАНА ПАРА

Каварня, де лише на мить
Із течії — в молюсках-ромбах —
Дві голови — крізь розтин румби, —
Що їм — амебний автомат

Із кисню — для обох — намет —
І в простирала, — їх бо дримба —
На корчі світла — й геть від драм би,
Де щелепами — бегемот, —

Нехай в повітрі вдвох ночують, —
В руці — замість торбинки — чайник. —
Кафе — на статусі палацу,

Очищень лазня, де поліці,
Аж пара — клубами — на брук,
Бо й тим, кому хребет забрак,

Церують душу, щоб — добро.

АПОТЕОЗА БАРУ

Не бар — туманність Андромеди,
Де в ніч — загорнені прочани.
Хто — власний мозок, — як печеньо.
Хто — гори на стілець громадить.

Той — вийняв серце, — шворку з мідій,
І прагне -- не ковтків, а — чину,
Той — від потопу не очуняв
І — сторч — сторіччя, як комоди.

Той — носить в ночвах власне фото —
З яйця — голівка неофіта,
Хай лямпи, елексири сірки, —

Набік — недоль бензокосарку
І каменярні спілоти, —
Щоб крізь плачі і торохту

Й за баром — вічність — із латать.

КАВАРНЯ В СПЕКУ

Від бару, де в рулетку — манекени, —
Скабою по лопатках, ліктях, пиках. —
Хто — на стільці, як на трамплінах спеки,
Аж віск перегородками м'якими,

Хто — зябрами дводишних камер —
В тарілці — озеро й очерети розпуки.
Панчоху з найлону — на голову б — і спокій,
Щоб від сусіда — сторч — хребет, як комір,

Чи навпаки — намарно вуха сіять,
Чи — пучками — у блюдці — світла сою? —
Нехай каварня лускає в суглобах,

Занадто морок — із душі заглибин,
Де смерть, цей жовторотих меценат,
Прилюдно набива собі ціну.

ІНШЕ ОСВІТЛЕННЯ

В кутку, де двоє півників і курка —
Одягнені у колби з мамалиги, —
Де вентилятор — за сумління легіт, —
На власнім язиці літа пльоткарка —

У неї в шиї — розсувні цукерки.
Тарган-господар — на долоні злагод
Для кожного — по кусникові — логос, —
Й обвали в грудях, де ломи і кирки —

Свідомість, аж відлуння — рикошетом.
Голівку — серце, — кошенятко шуте, —
Що виглядає в світ з-під кришок бринзи
(Кипить м'якуш у канделябрах з бронзи),
Чи там, де в білих галіфе жокей
Від туги перевтілився в жука, —

Стоніжка пам'яті, всі ніжки, як — жовтки.

Прищами долані амури
Ебенову — в обіймах — бонну.
За баром (брижі піднебіння)
Каварні морє — труп аморфний.

Впритул до скронь — омари марив,
Лиш кельнер, що на белебені,
З морозива — на таці — бані. —
У м'язах перебравши міру,

Юнак, що зизуватий трохи,
За столиком з чекання трухне,
Але і тих — в проходах — піших,

Надкришено в озонну пошесьть, —
Всі ж — видмухом — скляну межу, —
Де око, клітка для пожив,

Сидить, у п'ястку — пижа.

АПОКАЛІПТИЧНА КАВАРНЯ

Всіх поземів — цілюща паша,
Де бутлю вічности розбито
Для вченого анальфабета,
Що для прийдешніх кодекс пише,

Де блазні, шльондри і папуші.
Є й бабці, які щосуботи
За ручку — присмерк, що цибатий,
Аби сумління — мала й пошесть

І людству — довші інтервали
Від пропасниці і сваволі. —
Й каварня — на воді, як корок,

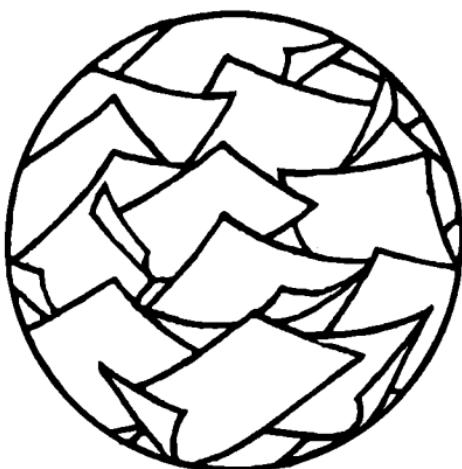
Хоч обрій — з атомних цукерок,
І Суд Страшний — сирен виття, —
Щоб десь — в майбутньому житті —

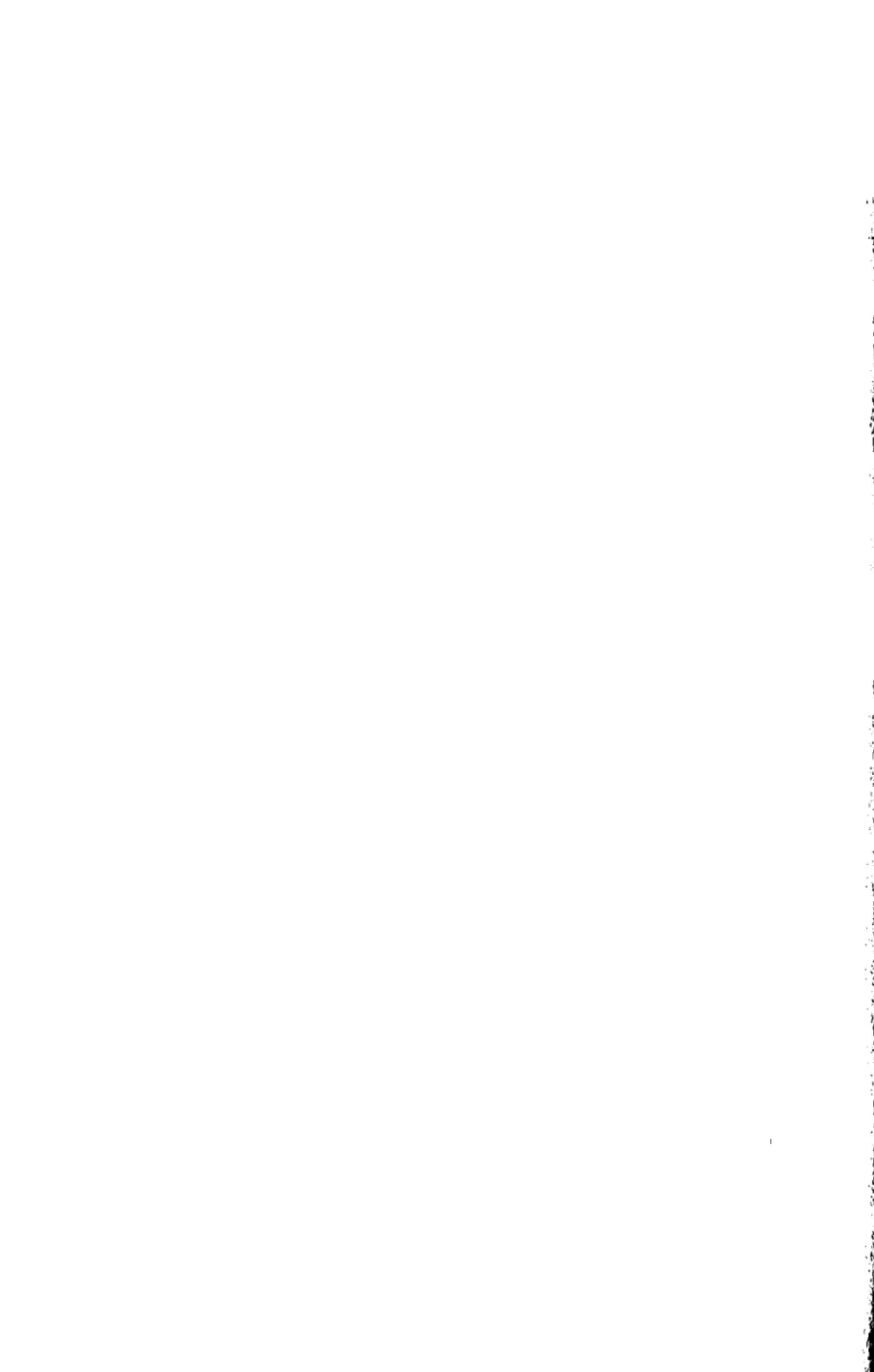
Пастушка й краєвид Ватто.

ДОПОМОЖНІ ПРИСТУПЦІ

Ріка, що в хомутах митарства,
Крізь бар, де віслюки у трунах, —
Апокаліпсиса вітрини.
В кутку, де стрижень світла стерся,
З колод повітря — кров, як тирса,
Щоб людству — серця позитрони,
Дарма що мізками — катрани...
Живцем — каварню б із-під торсів,
Хай обмивання — дома в ванні,
Бо тут — басейни — домовини, —
Й присутніх, загорнувши в стіни,
Бігцем — повз видмухи останні,
Де суд Страшний вже спину чуха
Об неба надувну панчоху, —
Й з воріт — дракон жере пластунок. —
Та — як єство — язик фотонний...

ВІДОЗВИ

ЗАЙВЕ НАГАДУВАННЯ

Вчвал, підтюпцем — на царство із конур. —
Серед тварюк, уражених помором,
Наввипередки й ті, що прагнуть миру, —
Бо охляп вершник, що віща кінець.

Хоч в око стрель. Крізь горобину ніч
О, Господи, розвиднися з-за хмари,
Дмухни, щоб всі потвори і химери,
Що серце ссуть, — у прірву. Сам познач, —

Куди і — як, бо так у грудях голо...
Вєли штурпаччю в мозку притъмом згинуть.
Втомилась плоть од вічних перегонів

Добра і зла: душа — в суцільних гулях,
Самі піски, суцільна німота,
Ні злетів, ні осяянь, ні мети, —

Усе — з нуля. І бевзъ, що цілить в тир.

■

Кричу: «Людино!» — Вітряні млинки
У відповідь. Торохтій повії
Навчають цноти, глузду, в тічках виують.
О Господи, яка душа ламка

У тих, що зовні, як тугі линки!
Що підличиною відваги степової
У грудях дірку з бублика ховають!
Ці глистюки, не варті й носака,

Отруйна каліч, що, як пси на кістку,
Що власну кишку — за найвищу касту!
О Боже, зглянься, бо нема вже сили,
Гидь надто залила за шкіру сала,

Рікою гніву, вініками бурі
Прочисти світ, як Авгія обору!

ДЕЩО З ГРАМАТИКИ

Нарциси, бевзі, тільки «я» та «я»! —
Я став, я сів, я — геній, диво, цяця! —
І кожне — пуп землі, тримає вже за цицю
Самого Бога й репетує: «Є

Для людства порятунок у моїх
Лише в моїх (я — й Прометей!) ідеях!» —
О лелє, всі ці ялові надої
Сіреньких мізків, що за течію —

Пихи, уроєнь власних та амбіцій!
Ти в «я», як в подушки угруз, на боці
Волаючи, що, буцімто, на чатах

Вартуєш людства, там, де «я» — й не чути.
Тобі бажаю: звершиться хай чудо,
Щоб віслюковий крик твоєї глупоти

Бодай на мить перетяло мікроскопічне «ти»!

ПОРОЖНИНАМ, ОБТЯГНЕНИМ ЛЮДСЬКОЮ ШКІРОЮ

Клоаки геній, гною пащекухо,
Що виповз на начальницький ослін
І все живе, як порцеляну, слон.
Щоб цвіркали навколо гиді кахлі,

Ти в серце кожному фекальний кіготь
І — слози із лайна — за чистоту.
Хто на твоїй гарцює частоті,
Той платить: іншого — в блювотин кухоль.

Клоака в тебе — альфа і омега,
Мовляв, лайно — це вищий гогель-могель,
Хто причаститься, ті — мої підданці.

Але й тобі, упирю, виб'ють денце,
Аж після тебе тільки блисне слід
Ковеликів, які лишає зло.

ТИМ САМИМ ПОРОЖНИНАМ,
ОБТЯГНЕНИМ ЛЮДСЬКОЮ ШКІРОЮ

Ти — затичка продажна, хам, холуй,
Мерзенна воша, м'ясо засмерділе,
Клоака, що прибрала людське тіло,
Ковтаючи сциклини похвали

Донощиків. Усі твої діла
Тавром яснать на хрунячому рилі.
Гадаєш, що немає заборона
На всі твої паскудства? Віддали

Тобі усіх на вічну поталу,
Й ти питимеш їм мозок із потилиць?
Лайно собаче, гидяний упирю,

Ти, дірко з гузна, виблювку, байстря,
З начальником у кишці за підпору!
Твоїм знущанням прийде край, потворо,

Аж сідницями ляскнеш у бистрінь!

ЗАМІСТЬ ДІЯЛОГУ

Ти віриш в зло, натомість я — в добро!
Тобі пекельники слугують краще?
Марнота із марнот! — барилами ікри ще
Ніхто до раю й пазом не добравсь.

Тобі й обличчя Бога — в сечі й гиді.
Ти й приятеля ладен — носаком.
Ти б кожного повісив на суку,
А я волію із людьми — у згоді.

Ти людяність віддав на кпини й глум
(Людці тобі при тім гаразд допомогли)
І ходиш, мов кнурець пихатий.

О діжко з нечистот, забріханости й хіті,
Гадаєш, мужності у світі ні на цаль?
За те, що ти лайно обрав собі за ціль —

В віках смердітимеш гнилим яйцем!

ІНШІ ПОЕЗІЇ

ДІЙСТВО НА ОДНУ ВОГНЕДИХАЛЬНУ НОГУ

Скляні півкулі з ніжками — дві меви,
Де світло залягло в озимий спокій.
Позбувшися вуздечок і опіки,
Над містом грім — кровопролитну змову.

В пісках повітря — слід — ватага мавок
Крізь пітьми черево — лящами — посіпаку, —
Відчопував бо сечогони пекла, —
Що випливло з затоплених домівок, —

Й хапається за блискавки скабу,
Де Гера курку для мерців скубе
І кидає жеброті жовчі клапоть,

Аби і їм. Та раптом інший клопіт:
Крізь зливи найпотужніший розгін —
По небу — вогнедихальна нога.

СПОКУСИ СВЯТОГО АНТОНІЯ

Не зуби потічка — бульдозер-кесар
Вилазить з яру серед сну провалля,
Овальним яшірки яйцем накривши віллу
І вулицю сівілл. На сінокоси —

З граблями в чергах, мов до кінокаси
(Печінка в кожного — видіння вулик:
Мигтять крізь шкіру пси і каравели),
Аж краєвид, драглів відтятій кусень,

Насовується на чоло і сліпить —
Долонями крізь денце мозку ляпа...
Вгорі пливе звукокістяк тарані

Й напливами вторинними з вориння:
«Вважай, бо тут червива і роса!»
Та що черва, як вся свідомість — сад,

Де сам, босоніж, верхи на осі.

ДОЦІЛЬНІСТЬ ПЕРЕХОДІВ

Краплина на тоненькій ніжці — сум —
Стойт і хука в надувні долоні.
Із глечика — поволі — вниз — долина.
У присмерку душі блакитний сом

Ледь-ледь ворушиться. Так тоскно. Сам-на-сам
В затонах самоти, по течії, де луни, —
Найменший порух — скеля нездоланна,
Бо скільки ока — віжки над усім, —

І корабельні пам'яті, — як докір.
Та на межі, де пасмо голе й дике,
У грудях — зародки нового акведука,

Щоб там, де щойно — милицями остраж
По каменюках, домовині устриць, —
За зябри джерело, що тільки но з труби,
І — в інший вимір — затяжний стрібок.

ПОДВІЙНИЙ ВІДХІД

Тут очерет душі. На патиках роса.
Півкулі неба в склянці ложечкою їсти.
Росте пустеля в грудях. Зір — плавучий острів:
З корінням пам'ять геть повз береги несе.

Глухіше — виляски: щенята хвилю ссуть.
Крізь сутність — ложечкою в безхребетність плину. —
Рослинний світ у мозку слід рясний прослинив, —
Доріжка в сон, де сови осени, в ясир

Майбутнього, що в чашечках на столиках холоне.
На віях смальта: світ поволі входить в глину.
Плятан, що напроти присів був на стілець порожній,
Підвівся й похитав у спокій осоружний,
Щоб звідти (в пашеках зеленого відлуння)
В повітря випливла душі рожева клуня.

ПЕРЕПОЛОВИНЕНІЙ ЗІР

Крізь коло — відсвіт: плівка неба
В легенях — бульбашки овальні.

Скидає світло плоть повільну
Пів-яблуком, що луска — й набік

Крізь лусочки по лусті — німби,
Аж протяги в душевних штолнях.

Олії гілка боком тильним
Ворушить пальці з воску долі,

Що в полум'ї сидить, як в кріслі,
Де Парки водні знаки креслять, —
Сам хаос бо літає в ступі, —

Його крізь бруньку в цей світ тіпа —
Крізь ногу — на мале й велике
Поглянути пелюстки оком.

ГРОЗА З РАПТОВИМ ПРОЯСНЕННЯМ

З балькону виклубочується пудель
До обрію — смерчів басисте м'ясо. —
Погнало палубу крізь пуп'янки — хай місить
Жираф і левів із краплинами — поділ,
Що і галактику — бігцем — до Ортопеда,
Де — кульші — зливі. — Простір набурмосивсь. —
На кулях блискавок новий влітає месник,
Що — тільки но — дощу — на дружи — шпади,
Аби за мить — на вугіль, — а в легенях
Від заходу до заходу — лягуну. —
І вже рожеве тім'я світла пестять,
Де щойно небуття гриміла пустка,
А там, де чавкало, в проламану діру —
Сторч — хмародери з рибних пухирів.

ЛЯЛЕЧКИ

Марчіє світ, уся свідомість — снігом.
Крізь заметіль — по зграйці, — атерини.
Летючі скельця промінь протаранив.
Здавалось, немощі, а тут ключем — наснага.

Здавалося, румовища. Під ніготь
Найпроминальніше, і — вибухом — святиню.
На вікнах чохлами маха світанок:
Душа зі світом не крокує в ногу.

Душа, їздець на гусені, в відтинок
Світів нерозмежованих росте, —
На шиї й грудях зябра зі сльоти,
Щоб пагін серця — льодовик — відтанув
Й зайшло роздрібнення — печінка у відрі,
На клямці — нирка; — сплески, жеботіння. —
Ітиша. І завершення в ядро.

ВУСИКИ ЗОРУ

Зернина хмарою нависла над хвощем,
І вже не цівки, а огудь лапата повінь.
Згасають сарни унизу, бо небом — пави.
В проваллях і ярах то плямка, то сюрчить.

В воді пливуть мечі. Ще мить — й ламку печать
Не розпізнати в драглистих спалахах півоній.
Крізь очі, крила — тягнуть світу пуповину:
Комахопівень ходить по траві й січе

Серпом вогнистим продовгасті перли й пера.
В повітрі півноги валяється, а поруч
В суцільних мигальцях, аж потічки течуть,

Гуля люстерко й гусячу вгинає шию.
З глибин назовні кожне цупко поспішає
У баржу видмуху, де місяці машин.

ПЕРЕДСВІТАНКОВЕ ПЕРЕМІЩЕННЯ

В кишенях голосу — рожеві слімаки.
З кульбаб душі — гнотами свисту — магній,
Вулканне лігво стулками півмозку змигне
І у провалля, де й драконам ломить кість

Ніч засіву. М'які макітри на току, —
Розсада місяця, що розрубала пам'ять.
Пожежник з помпою в руках вола на поміч:
Навколо ходять пуми пітьми. Тло ламке

Останніх переходів, помислів, видінь,
Де серце бігуни на боки розштовхало,
Щоб крізь новий потоп — нові кути відхилень:

На рятівному колі верхи сну водій,
Весь в соплах, підскоком, крізь поклади води,
Вгорнувся в покришку і — колесо задув. —

Із дна на дзигах світла — стовбур дня іде.

ВЕЧІРНІЙ КРАЄВИД З П'ЯНИЦЕЮ

До місяця — яйце — із мармурових пащек,
Де водограй — метилових гепардів спирту.
П'янниця видмухом силкується зіпертись
На маслаки повітря, там, де світла пищик

Над містом колби почепив — й — метилу пущу.
Бож дехто — для прозрінь, а дехто — задля спорту, —
Тарпейську скелю в грудях, а в клітинах — Спарту,
Щоб — головою вниз — через опуки спрошень,

Де всіх речей і явищ водяне коріння...
Не запах — глечики в цитринових коронах —
Скрізь сочать перехожих, щоб листок до рани...

На мить й п'янниця глечикам — нутро і щоки
І дивиться: із небуття — всевиддя щуки,
Аж зелень — набережну — й — містом, наче танк,
Щоб чоловічками — душі обсипавсь тиньк.

ГРОЗА НА МАЛОМУ ВІДТИНКУ

В повітрі ходить ядозуб,
Трикутник тягнучи з молюска.
Одягши зября василіска,
Грім скаче на одній нозі.

Жовтки покидавши озер,
В калюжі походжає плиска.
Крізь спеку, світла рихлий плоскінь,
Стегно просунула гроза,

І застогнало: яндола
Здолала янгола долин:
Все денце неба — збите й — долі,
Й луною далі злив педалі, —
Бо з пухирців зелених лому —
Кодолу світла по краплині.

ГОТОВІСТЬ

Де корінь світла, розламавши коло,
Летючих слімаків в музичний ключ, —
Не дійки місяця, а водяні скраклі
Посіяли живі тарелі й кулі,

Кесони потойбіччя. З вітру келій,
Скафандрів духа, форма потекла
І обернула повіви на скло:
Нехай всевиддя семикутний килим

Двигтить в червоні клапті, як гудок.
Стебло годин, що гирі на ходу,
Вже прочиняє в грудях світливий берег

Потойбік від плачів, негоди, збурень,
Щоб, відвернувши навісну ману,
Душа — Даная — під дощем монет.

УЛІСС СЕРЕД СИРЕН

До рей — кодолою. В блакитному пюре, —
Як в ополонку, в звук просунув тім'я. —
Хай спів сирен — довкілля хомутами.
Горющі пуголовки й крижаний пирій,

Залишени після співочих зграй
У грудях, а в кістках наперстки втоми, —
Сліпучу дошку крізь провалля й темінь,
Де всі дороги — в лихо і мару ...

Щоб неба гнівом не скіпів казан,
Богам підземним згодом він — козу,
А покищо цей спів — затони в жилах,

Бо щогла, живлений боржомом жолоб, —
Самі щаблі, — у просвіти веде,
Де вже ні палуби, ні тіла, ні води.

Посіяв бабки з-під хвилястих нош
І — часу й простору розсунув межі.
З кулястих блискавок злішив проміжок, —
Нехай нутро із хлорофілу ніш —

В майбутнє і водночас в давнину —
Поріг, де й янгол вже не допоможе:
Якщо болото жабуринням — мужність,
То й океан здолає мілина.

Що світ, пересуди, як він до вітру — в прийми?
Падіння, — коли він — суцільний промінь? —
Й з нори дивитиметься зляканий грузин,

Як крила падатимуть на газон.

ЧАС МАНДРІВ

Світа. Конини волокнистий дах
От-от чола, — й на друзки — льоду вежі.
В думках відлунює — по крихті — неба важіль.
Із-під сувоїв плину кожен вдих —

Блакитні слімаки, що колбами — ходу, —
Й чекає дух, щоб із-під світла віжок
Щити осяяння погнати в звужень
Хробачча — і назавжди — день.

І вже душа — одна суцільна смуга,
Що над безоднею спалахує і мига
(Комети в кадовбі перуть небесні пралі),

Вгорнувшись в простір, як в листок зіпрілий,
Набік — до дна — Гоморру і Едем —
Й — поволі — всесвітом, де світанковий дим.

МАЙЖЕ ПРОБУДЖЕННЯ

Проміння шлуночки — додолу з гілки,
І — до галактики душі спілучий лес.
Де мозок воском з-під м'яких коліс,
Пливуть голісінькі тіла крізь вушко голки,

Що засвітила небуття рогалик
(Блакитні галки вигребли золу
Із місяця), щоб пазму полило
У еліпси, у пуголовки, ґулі.

Одягши воду в шкірку мандарина,
У бутлю пітьма залягла до ранку, —
Здуло їй в потойбіччя пікрила, —

Дали ж бо лялячку смерча у подарунок,
Не попередивши, що мурахі фіранок,
Ключицю озера запхавши в ринву,

Нове світло — чвалом на кролі.

ПРОБУДЖЕННЯ

Від неба до землі — із тіста дзвони.
Закинув мотузок і промінь ловить — ранник.
Співає дрізд — на патиках вареник.
Уся природа, наче щойно з ванни.

Ножем — горлянку каменю і вени —
Мачини з'яв, що лялечками в ріні, —
Й самі продухвини, самі порони. —
Несуть з стебла в стеблину пуповину

Усесвіту, де жужмом повитухи
Із соку бгають дзьоб співочий птаха,
Щоб заки — ситом — пуголовків — осінь

Й додолу з гілки — світло — ніжки й вуса, —
Й жукові — на осяяння та втіху
Спіралю співу над буттям повісить.

ВИСОТНИЙ САДІВНИК

Не хмару гужаву, прив'язану за чуб,
А хвіст конячий із повітря ям —
Той мешканець, що на вікні — фаюм.
Із неба крученої панича

Залози світла, — від лунких очеп
В печерах сині — тісно і своїм, —
Бо хмаросяг, що обрій — бугаєм, —
Із чапель — шиби, від зорі — як чіп, —

От-от магнолією жили пуснути.
Та мешканець висот тримає власність
На мотузку і диха на доробок —

Вітрило видмуху — щоб — крізь бетон — до рибок
Хай камінь ніжку випроста — в лозу.
Щоб на доріжках, де й жорству — лізол,

З жасминних ясен світу — жалюзі.

МОЙРИ

Назад в унутрішнє, і ні на крок назовні,
Де час карнавкою гrimить: «Подай!» —
Копійки править, скнара, а пуди
Поніс у лантуху під вигуки визивні:

«Тримайте злодія!» — Між протяги і співи
З пересудів, з віконниць і подій
Волає впійманий: «У воду упаду!» —
Де ширить віяло підводна повня.

Назад в унутрішнє, від лиха — на замок
Всі вічка, всі продухвини, клітини. —
Язик зерна, на зиму що замовк,

Прокинувся і — в дзюркіт під плотами,
Розщеплює довкілля на півтони,
Оплутує печери і сади

Тим відсвітом, що вічністю — й сидух.

ПЕРШІ ПРИСТУПЦІ НОЧІ

Карафка мозку попливла у ніч,
Й хрещальня звуку вигойднула кремінь,
Озонного сипнувши в груди краму
Й окремо — пітьму. Зоряний спинач

Докупи спинами — тварин, траву
(Замість листків — самі крихкі озерця:
Слід: серце вирване і — на долоні — зірці,
Замуленість речей перетрива).

З усіх карнізів тягнуть довгу шкіру, —
За досвітки, за скалки непокори,
За світляків, що місяць накресав.

Карафка мозку зупинилася в хмарі,
І раптом найпохмуріші почвари —
Довкілля — в диски проливні Краси.

ЛЕТЮЧИЙ ХОЛОДНИК ЗА ШАГАЛОМ, АБО МЕЖА ПРОМИНАЛЬНОГО

Де жінка розлилась на яблука,
Душі вуздечку попустивши,
Бездомний сніп вогню блука,
Жене мости і тіні довжить,

Аж очеретини окарина
Висвистує рожеві миски.
Аж проміжки між перукарнями
Проріджено лунким намистом.

На розі, де м'ясар розгніваний
Накраяв ясновиддя з хмари,
Ковчег душі з рослинних гаваней

Пливе крізь склипи, склепи, мури
В нові світи, в нові сузір'я, —
Ковчег душі, де люди й звірі.

НЕПРИМІТНИЙ КУСНИК ПРИРОДИ

Не голки — циркулі струмками із сосни, —
Усі кущі й дерева — на колесах,
Гойдають небо в нитяній колисці.
Проляпавшись в прозору плівку сну, —

За виром вир, як повінь навісна,
Що в бутлю й хмару з кам'яним колоссям.
Обвисли колби світлові галуззя
Й колодязі буття аж до основ.

Повітря булькає — й по шкірі, аж свербить.
На плечі річку, мов сакви, верба
Й туди, де вже самі човни та баржі,

За острови, де літа — праці біржа
Й природою, що — гніздами — озон,
Завідує — з самих очей — гризун.

НА ПІВДЕННОМУ ПЛЯЖІ

Не сонця вогнедихальна мозоля,
А синя стружка, що легені лиже
У полуцені, як Суд Страшний на пляжі
Бетоном світла — в куби — сизу зелень.

Де скелю — на рінини, м'якнуть золи —
Вулкан надземний, що в повітрі — лежма, —
Й свідомість — на пацьори і калюжі,
Аби усе, що в пам'ять повзувало,

Опірилося з-під слюди у зграйку
І за собою світ — на свіжі рейки,
Хай узбережжям — «пробі!» — переляк

Перед новим, що хаосом сполук,
Де вже прийдешнє — зборище калік,
Що сіли відпочити під плятан, —

Душою — пожене свої плоти.

МІНОЙСЬКЕ

Палац-щільник, де вічності вощина й мед,
Де в кухвах — крізь віки — найменший шерех.
З-під тиньку заграву рука з ритоном ширить.
Крізь мушлі зачісок — на карку — ніздрі морд

Бичачих. Світла валуни. Із пеламід
Повітря, що буття — в прозорі шори
Від камери очищень — до кошари.
На талію жовток одяг окличник-мудь

Й процесію дарів, не чуючи: кадук,
Що згодом кораблі порозкида,
Й при свідках — потойбічча крутить кобру...

В землі свідомість спить, у плівку скарбу
Вгорнувшись й чекаючи між з'яв на день,
Коли новий окличник — дійсність із видінь.

ПІЗНЬОМІНОЙСЬКЕ

Дірки в повітрі виїв спалах-лис
Й поніс бальконами розсаду-вереск.
У шахті світловій (доми на виріст)
Долівка з вапняку (мов з хліба пуст —

Шоломи з ікол) колом підвеласть, —
Й біля колони хребтовину варять
Нові прибульці, — кожен — смерти вирок. —
Волові шкури вікон: Місто-лось

Поцокотіло в звук — камінні плити —
І на віки. За втілення розплата —
І над палацами — курні хати.

Та крізь століття брухту, пилу й плетив
Буденщини, що кулі в склі хита,
Де серце скинуло у хвилю пута, —

Світанку найамебніший хітон.

БРИЖІ

На трелях — міст, вологість, хідники.
Протягнено в незриме світла скалку.
З піддаш — серпи, овальні очі, кульки.
Усе зробилося нестале і крихке.

За джерельцем, що копотить в ріку
Підземну, в лапах — по стеблу нетреби,
Йдуть хижаки і дмуть в моркяні труби,
Бо їм земля непевна і хитка.

На трелях — міст, вологість, хідники.
Вирощують бо тишу в парниках
Для тих угідь душі, де не світало.

Тілистіша вода від зябрів, стулок. —
В кути занурення, пришвидшенні уgliб,
По скалці ясновиддя пролягло.

ЗАКОХАНИЙ ЛІТНІЙ ДОЩ

На всю свідомість пальці розчепірив
І вивів світло з берегів і ладу.
Вагітний краєвидами, на людях
Стоїть і кисне, світла нечупара,

Щоб кожному — бодай по оку — в пори, —
Хрящі веселок — хай — нутра колоду. —
Стоїть і кисне, весь прозорий, ледве
Вибулькують із жил молочні пера,

Хоч далі, де стіна з сипучих шил,
Все ще триває потойбіччя шал,
Повітря в виразках, киплять боліди. —

А він долонями — кораблики — з болота, —
Конем йому обвисло півшоки, —
Ні грім його, ні хиндя не ляка, —

Бож він наслухує небесних пащекух.

ЛІНІЯ СПОКУС СВЯТОГО АНТОНІЯ,
АЛЕ НЕ КОНЧЕ

Крізь жаб'ячу і кру площин — шакали.
Терміти сну — дощенту серце й розум.
Блакитні відсвіти із жалами образи
Єство згорнули й покотили кулю,

Скрізь колами захляпавши довкілля...
З шматків буття бананий обрій кліпа:
Як унедійснити кулястий клопіт,
Що обернув і вітрець на скелю,

Побгавши зір на вогняні книші,
Коли буття — нашестя плинних шаф,
Де сам-на-сам серед трикутних криків —

Спокутувати хиле і сліпе, —
Де крок, — і простору молочні крокви
Поновно душу ліплять із лушпин.

ВИПРОБУВАННЯ

Тут вихорець з обличчям листопада
Дмухнув, і полетіли шкірки часу
Крізь пам'ять — жирні гусениці чисел.
Здавалося, назавжди в пітьму піде

Доба з пуделок смерти і опудал,
Доба, де й серце поросло травою. —
Крізь вежі вавилонські зла триває
Між зrimим і незримим лютий поділ. —

Сам демон обрію — упиро-птиця —
Дзъобами в душу, — й нагло — відкоша, —
Замиготіли видмуху ковші, —

І вже крокує світлова фортеця,
Щоб, ноги звісивши в циклона оці,
Вправлятися в осяяння науці.

СИЛОВІ КОЛА

Із бульбашки, де півні і гусари,
В машину стежка. Каганцями млак
Душі горючі скапують вузли
В прим'яклість сну, бож видовжень асури

Розвісили, як простириала з сиру
Сираву пітьму: райдуги зерно
Вирощують, щоб світлову зурну
Крізь сірість, — скрізь, де кволе і мізерне, —

Й оліяний, завбільшки з блюдце, звук,
Напливами показує межу,
Пелюстки язиком крізь товщу зве,

В непроникненне прочиня проходи...
Крізь всю свідомість колесо біжить,
Щоб, блискавки узувши плинні хідлі,

В осяянність — нутра плакучий дзвін.

ТИМЧАСОВИЙ ПОДІЛ НЕБА НА СОНЦЕ І ГРОЗУ

Гвинт: кінська грива скелі з молу.
Повітря вісь — у соняшних мачулах
(З причалу в синє краєвид вмочили,
Й відчалив світ, додолу — піну мильну).

Всі віддалі — молюски позаймали
І — бабками маслакуватий зір.
По небу воло випнула гроза:
Сипнула очі й крем'яхи. Із мулу
Кришталю дудки — світлову дугу
За парканами зливи — навздогін.
Двигтить у грудях калабаня грому, —
Жене крізь тіло буйволів, щоб знак, —
Й ногою — в надсвіт — просто із вікна,
Де скрізь нізвідки — приступці в незриме.

БУМЕРАНГ

Зі шкірки в шкірку — вогняна цибуля
Вилущується з потойбіччя рам.
Заворушився всесвіт під ребром
Й — крізь білий звуку очерет в цимбалах —

На плечі стелю й — що не крок — цим болем,
Що вузликом й галактику: «Умру!» —
Щоб — догори, де простір догорів,
Й назад в клітину, як в ріку. — Цим білять

Середину, щоб кожен закапелок,
До сонце опівночі закопали —
Перпини зору — посеред смоли...

Крізь тьми тунель, де з'явами мело,
Веселки цвъохнув дріжджаний батіг
Й — кришталю смолоскип у грудях: тут
Початок і завершення буття.

КРАЄВИД З ГАРМОНЕЮ ЗАМІСТЬ ОБРІЮ

З червоної смереки йдуть корови
У човник сонця, що снує між ними.
На милицях весь плин: слимакохмари намір
Посіялись в тюльпан, щоб попри миски рівень

З води м'ясисті витягти коробви,
Півозера погнавши у вигнання,
Де коники, як видмухи вогненні, —
Не краєвид, а жовта грудка реву.

В стеблині кожній зряча зірка зреє
На всі каліцтва, від усіх уроєнь
(Норці в прийдешнє, що підкопи риє...) —

І вже з хребців болотяного раю
Пливе пухир, де ящури в киреях
Півмісяцем розвор на смерть карають.

РЕЧИТАТИВ

Горбить крізь трель — і загубився в мозку.

І зрушилося все, що досі — стало.

Покійникові прорубали степю,

І він пішов, води минувши миску,

В нові клітини, щойно з-під стамески,

Де і повітря корінці пустило,

Відмежувавши м'якуші від стулок, —

Щоб інший вимір, інший відсвіт, місткість.

І те невтілене, що никло у оборі,

Залишене за бортом серед бурі,

Зійшло жовтком і — ніжками в пласке.

Не піну — окісти видмухують каштани,

Гойдаються сонця у павутинні. —

Уся душа в гілках і ряботинні,

Де потойбіччя сиплеється луска.

ТЕРЕЗИ II

З осель струмують півні й карасі.
Дорога з вимахів пшона і спаржі.
Хмарина ногу опустила, вперше
Пройтися по росі. Густий росіл

Кипить у видолинках. В обруси
Угортується краєвид-теля.
Крізь світ ідуть два ока — постоли
Прийдешнього, що в будяках ряснить,

Видовжуючи простір в плинні домни,
Щоб, заки небо — попелом і димом,
Весь хліб душі, примножений на дотик,

По лусті зору жебракам роздати,
В оренду здавши серце, лапи, лоб,
Й, на шиї, замість голови, — стебло,

Ступити в блискавку, де обрію пила.

ХЛЯПАНИНА

З-під шкірок снігу бульбашок ватага
Долає в бруньці ще торішню неміч.
Ще мить — і покришку із мозку зніме.
По цвяшках з плазми — водяна потуга.

Скрізь — стегна видмухів, скрізь — стогін.
Калюжу тягнуть — з ребер льоду — гноми,
Аби — на кілька поверхів — вогнями, —
Товчуть на цівки й сіють, замість того,

Щоб оминути вплав закляту зону,
Де паростки з-під зябу партизанять, —
Іх з вечора губчастий дощик здибав

Й під дубом-нелинem — всі жили на оздобу,
Щоб там, де місяць у діжу сіда,
Завершити оновлення садиб.

КРАЄВИД, ЗАТІНЕНИЙ ЧАШОЛИСТКОМ

Ця квітка, де вулкан підводний
Порушив вимір піляків, —
Пелюстку громом полякав
І відступив туди, де видно

Серписті знаки очних вузлищ, —
Пилок посыпали в ріку:
Сама глибінь, тут і плитке
Одбігло виміру і вади

(Відпущеного гріхи). На мить
Рослинний нап'яли намет
Для тих, що війцями похилі,
Що сіють лійками луну...

Де щойно — і стеблині — голо,
В зернину всесвіт увібгало
І повело у полини.

ЯЄЧКА В БІСАХ ВІДКЛАДАЄ ХРУЩ

На водокачку посідали біси,
Що закрутили небо в білий кратер,
І ліплять довгі ноги із мокроти,
Що перехожих в присмерку дубасять.

Один бісище, — весь в дірках і босий, —
Він виїда серця і ширить скруту,
Щоб світло — чопом із черви — закрити. —
І водокачка походжа, як бусел.

Ще інший — плечі, як кватирку, сіпа
(Скрізь — місяця мигтять прозорі сали), —
Він у драглиstu торбу душі ловить,

Де світ — струмками й ринвами — наліво.
І водокачка хилиться, як хрящ.
Та — як світанку гілка мигдалева, —

Яєчки в бісах відкладає хруш.

АНТИЧНИЙ КРАЄВИД З ТРУБОЮ

Овальна повінь в м'язах — плину печі
Відкрили в сад — душі тісну комірку.
Весь краєвид — по зав'язь — в піні з моркви, —
На крок ступив — і проваливсь в сліпуче.

Розшарування з'яв — з суги суцільних пачок.
В стеблину обрію — чуття поволі меркне.
Ядро природи — на лункім підмурку, —
Нурцем у світло, де кому приспічить. —

Ягнятко-море винесли на плечах
Два гевали, що й досі гірко плачуть,
Бож краєвид — на губку зібгано — і в жолоб, —

Весь суходіл пливе по світла жилах,
Так гублячи вагу, аж серцю — стрімко й млосно, —
Світ — мильна бульбашка, що от-от лусне.

САРОНІЧНА ЗАТОКА

Відкрився у природі додатковий клапан,
Де щойно сонце — краєвид у довгій ступі
Й затоку пам'яті — на водяні метопи. —
Всеїдний час випасують на березі циклопи.

Причал. Душа — баркас із трав'янистих клепок,
Що витяг на каміння розум-недотепа.
В ущелинах повітря листя плавниками тіпа. —
Всеїдний час випасують на березі циклопи.

Речей основа витікає з-під зображенъ, —
Клітин вітрильники, де — ясновиддя брижі. —
Розмотуються з'яви в іншу площину так м'яко, —

Нитки олії, що в медузних денцях мокнуть,
Й крізь товщу оболонок, що — слъзою по щоці,
У серці — світ новий — з чаїного яйця.

■

Смерть п'є із гофрованого блюдечка.
Пригощають, кладуть спати
Й підводяться кістяками.
Розплітають коси нареченій,
Вигембльованій із ребра,
Поруч зі смертю, що сяє
Півмісяцями ключиць.
Зяють глеки, відлунюючи пустку,
Зяють душі, чекаючи сіяча,
Що пригорщами розсипатиме
Очі і леза.
Смерть п'є із гофрованого блюдечка.

■

Смерть закидає петлі.
Не ляскاء жодна лядा.
Смерть тримає карася в руці
Й вимовляє цілі суходоли.
— В трухлявім дереві б'ють водограї, —
Повторює на весь голос.
Та ніхто їй не вірить,
Самі ж бо мумії на смітниках.
І смерть далі закидає нові петлі.

■

Мацаки смерти,
Хребтотрощильні,
Калатала в мозку.
Простягни лишень руку,
І на стократці не зітнеш
усіх голів гідри.
Скачутъ по колу,
Ловлячи сочевичину долі.
І нікому невтамки,
Що світ — піднебіння гієни.

ФАЛАНГИ

I

Влітають у літо, повні люті,
За ними янгол, при боці лютня:
«Ви ж бо велетні, олюднюються!»

Галактики з реп'яхів,
Замість ліхтарів — ропухи.
«Доб'ють пухи й цьому світові,
Заки засвітять хоч одне серце,
А воно ще й сердиться!» —
Побів мороку людей в сон розпиха.
Все вже звідали
І однак —
Самі будяки над головою.

II

Зелену відногу виставив час:
«Я вас і всіх, що потім!»
У поті чола вчись:
Питома вага пелюстки, питна вода —
Дар неподоланих.
Стебла алмазні душі.
Струмки під бруком столиці.
Брак повітря, в мозку задуха, —
Крок за кроком, — і ні на цаль, —
Ціль вселенського віддиху:
«Во ім'я отця...» —
Шевчики і шевці,
Атомний гриб в оці.
Одне з одним з'єднані сіллю
Гірше псів. —
І однак — ціль.

III

Цьому і трунок в труну! —
Сітка з самих мурашок.
Повню зрушили, і тепер — повінь.
По вінця трунок,
Дарма, що труп на труп!
Світанок зелений, як лобода,
Дуба дав, а чути селезінку.
Зовсім близенько
Дзенькіт:
Волами везуть визір'я —
В потойбік зиркати.
Кругле підсоння, овальні слова.
Рань неозору
Кінським храпом розорано.
Що рана, коли зожної ринви:
«Слава»? —
Ясноголові, темноголові —
Усі в улоговині.
Нехай палять коня
Для переходу.
Зі сходу вітер — на круглій щитах,
Із заходу — на продовгастих.

IV

Одні — вбрід, інші — через міст.
Весь світ — самі кінські вуха.
Зброя намощена —
Незнищений ворог
Верхи на волотках.
На сторожі воріт —
Поховані живцем —
Жива сила вичікує в торцах.
Сила в казанах.
Сила в козачих шкурах.

Воротарі часу, —
Навиворіт душі, —
Кожну дірку в небі,
Кожну на землі. —
Несуть німфу,
Небогу імли,
Хоча йти понад силу
Крізь кружала сили.
Сонця ворочок
На дні потічка.
Сила чотирикутна
Оприсутнена схилом води. —
Скільки видно —
Всі голови
Нанизані на одну єдину гусінь. —
Перехід в смугасте.
Суцільний засів.
Суцільний заспів
З калюжами невагомости.

V

Невтілимє — в тилу,
І однак поли з порічок. —
Позаду мости спалено.
Невтілимє попереду —
Люті наслінники, —
З вогню копита,
А крижі з патаття,
Зір ложкою ріжуть:
Неонові пера,
Парасолі з криці і устриць.
Крізь пори року
Плину шабатурка —
Поторки:
Стерти шкіру до третього обличчя!
Попереду — лучники,

Позаду — малеча і каліч.
Простір — окарина.
Часу зелене клоччя
На плечах окличника.
Душа — суцільний опік:
Крізь опуки піни,
Крізь тіла телій,
Крізь тельбухи пам'яті —
В нєвтілимє.

ЗМІСТ

КАВАРНЯ

- 7 Свято в будень
- 8 Коняча соната
- 9 Дещо видовжена каварня
- 10 Лірична каварня
- 11 Каварня-ресторан на людному місці
- 12 Поверхове враження
- 13 Незначне переміщення
- 14 Каварня без вікон
- 15 Дещо поширенна каварня
- 16 Сольні виступи
- 17 Ускладнення зі світлом
- 18 Сподівання
- 19 Каварня-ресторан на морському березі
- 20 Каварня з тонкими перегородками
- 21 Каварня над озером
- 22 Каварня з ухилом у метафізику
- 23 Каварня, коли зайчиків циклопи...
- 24 Юнаки з фарбованими чубами I
- 25 Юнаки з фарбованими чубами II
- 26 Каварня
- 27 Перекур
- 28 Деякі аспекти існування
- 29 Чашка кави

- 30 Стverдження життя
31 Перетасування сил
32 Ранкова каварня
33 Зрада
34 Каварня весняної днини
35 Зустріч, дещо видовжена в часі
36 Каварня з прохиленою стіною
37 Каварня, таверна, каварня
38 Каварня з ухилом у давнину
39 Каварня з терасою
40 Морська тераса
41 Вирішення світових проблем
42 Пізня каварня
43 Нетерпіння
44 Діоскури
45 Наслідки соняшної днини
46 Вечірня каварня з ознаками альтанки
47 За карасів у головах
48 Різні аспекти каварні, пов'язані зі зміною погоди
49 Ваза в каварні (Hommage à Chirico)
50 Янгол-дармоїд у каварні
51 Прохід з каварні на вулицю
52 Непередбачені наслідки дискусії
53 Посилена комунікація
54 Поява Геракла у віслюковій шкурі
55 Промінь серед каварні
56 Передобідня каварня
57 Біологічна каварня з античними ремінісценціями
58 Каварня в присмерку
59 Каварня на схід сонця
60 Закохана пара
61 Апoteоза бару
62 Каварня в спеку
63 Інше освітлення
64 Інтер'єр
65 Апокаліптична каварня
66 Допоміжні приступці

ВІДОЗВИ

- 69 Зайве нагадування
- 70 «Кричу: "Людино!"»
- 71 Дещо з граматики
- 72 Порожнинам, обтягненим людською шкірою
- 73 Тим самим порожнинам, обтягненим людською шкірою
- 74 Замість діялогу

ІНШІ ПОЕЗІЇ

- 77 Дійство на одну вогнедихальну ногу
- 78 Спокуси святого Антонія
- 79 Доцільність переходів
- 80 Подвійний відхід
- 81 Переполовинений зір
- 82 Гроза з раптовим проясненням
- 83 Лялечки
- 84 Вусики зору
- 85 Передсвітанкове переміщення
- 86 Вечірній краєвид з п'яницею
- 87 Гроза на малому відтинку
- 88 Готовість
- 89 Улісс серед сирен
- 90 Ікар
- 91 Час мандрів
- 92 Майже пробудження
- 93 Пробудження
- 94 Висотний садівник
- 95 Мойри
- 96 Перші приступці ночі
- 97 Летючий холодник за Шагалом, або межа проминального
- 98 Непримітний кусник природи
- 99 На південному пляжі

- 100 Міноїське
- 101 Пізньоміноїське
- 102 Брижі
- 103 Закоханий літній дош
- 104 Лінія спокус святого Антонія, але не конче
- 105 Випробування
- 106 Сипові кола
- 107 Тимчасовий поділ неба на сонце і грозу
- 108 Бумеранг
- 109 Краєвид з гармонею замість обрію
- 110 Речитатив
- 111 Терези II
- 112 Хляпанина
- 113 Краєвид, затінений чашолистком
- 114 Яєчка в бісах відкладає хруш
- 115 Античний краєвид з трубою
- 116 Саронічна затока
- 117 «Смерть п'є із гофрованого блюдечка»
- 117 «Смерть закидає петлі»
- 117 «Мацаки смерти»
- 118 Фаланги

